

v d ů v o d e c h :

Dle čís. 11 § 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že nalézací soud vykročil z mezí svého trestního oprávnění tím, že odsoudil obžalovaného pro přečin dle § 7 čís. 3 lichevního zákona k trestu tuhého vězení na 6 měsíců, a peněžitě pokutě 1000 K, v případě nedobytnosti k dalšímu tuhému vězení na 14 dnů, ačkoliv byl původně týž čin kvalifikován okresním soudem na Král. Vinohradech jako přestupek a obžalovanému uložen trest tuhého vězení v trvání 14 dnů, vedle ztráty práva volebního a volitelnosti, a to podmíněčně. Nalézací soud, který pak o věci znovu rozhodnul (na základě ustanovení druhého odstavce § 475 tr. ř.) byl prý vázán zákazem reformationis in peius, tím spíše, že státní zástupce nepodal proti rozsudku okresního soudu odvolání do výroku o vině a trestu, nýbrž jen do výroku o podmíněčném odsouzení, kterýžto zákaz napadený rozsudek porušil. Stížnost není odůvodněna. Okolnost, že proti obžalovanému bylo původně vedeno (a v první stolici také ukončeno) trestní řízení pouze pro přestupek dle § 7 čís. 1 lichevního zákona, kdežto k zavedení řízení pro přečin byl dán podnět teprve za řízení odvolacího, k němuž došlo následkem odvolání veřejného obžalobce i obviněného, nemůže zakládati porušení zákona vůbec a zvláště ne zákazu reformationis in peius dle § 293 odstavec třetí tr. ř. Předpis § 475 druhý odstavec tr. ř. ustanovuje zcela všeobecně, že v případě, v němž rozhodoval okresní soud o činu, který je přečinem nebo zločinem, dlužno rozsudek okresního soudu k návrhu státního zástupce zrušiti a z a v é s t i ř í z e n í d l e z á k o n a. Tak tomu bylo také v tomto případě. Poněvadž § 475 druhý odstavec tr. ř. nařizuje zrušení rozsudku beze všeho omezení, mohou o dalším řízení platiti pouze všeobecné zásady trestního řízení, při němž soud není nijak omezen ve výměře trestu, poněvadž jde o zcela nové a samostatné řízení pro nový čin. Není zde případu §u 293, odstavec 3 tr. ř., těžší trest, obžalovanému uložený, je přirozeným důsledkem odsouzení pro těžší trestný čin, který dal podnět k zavedení nového trestního řízení. Při tom jest úplně lhostejno, z jakého důvodu a v jakém směru podal veřejný obžalobce odvolání proti rozsudku soudu okresního. Mimochodem budiž podotknuto, že ani soudu odvolacímu nelze důvodně vytýkati, jak činí zmateční stížnost, že svým postupem porušil předpis § 477 tr. ř., ježto vynesl svůj rozsudek k návrhu veřejného obžalobce dle § 475 odstavec druhý tr. ř.

Čís. 1008.

Skutková podstata trestného činu dle § 335 tr. zák. jest založena již kulposním jednáním neb opomenutím, ohrožujícím lidský život nebo tělesnou bezpečnost lidí. Tělesné uškození jest pouze objektivní podmínkou trestnosti. Lhostejno, zda poškozený nehodu spoluzavinil.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1922, Kr I 1206/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 12. října 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života dle §§ 335 a 337 tr. zák.

D ů v o d y:

Rozboru při veřejném roku byly vyhrazeny vývody zmateční stížnosti, věnované k dolíčení důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Zákonné dolíčení důvodu tohoto předpokládá, by stěžovatel omezil se pouze na právní úvahy, opíral je výhradně jen o skutkový děj, nalézacím soudem zjištěný, a nastoupil důkaz, že na děj tento nebylo použito zákona správně. Stěžovatel nepostupuje však zcela dle této zásady; opouští naopak z valné části základnu skutkových zjištění a nelze proto v dotyčných částech považovati jeho stížnost za provedenu ve smyslu zákona. Rozsudek bere za prokázáno, že obžalovaný bezprostředně před příjezdem rychlovlaku, jenž kol 9. hod. ranní přijeti měl od Mladé Boleslavi do Nymburka, ač závory spuštěny neměl, službě se řádně nevěnoval a vůbec se nestaral o to, zda vlak již přijíždí a zda snad na trati není nějaká překážka, že naopak se bavil čtením u budky, odkud, jak zjištěno bylo místním ohledáním, není viděti na vlak, od Mladé Boleslavi přijíždějící, a že teprve, když již bylo pozdě a vůz poškozeného Jana K-a jel na trať a rychlovlak zároveň přijížděl, závory spustiti se snažil. Toto skutkové zjištění v jeho celistvosti a souvislosti měla by proto zmateční stížnost vzíti za podklad a dokázati, že použito bylo zákona nesprávně. O takovýto důkaz se však stížnost ani nepokouší. Tvrdí zejména, že obžalovaný neporušil předpisů mu daných, naopak zachoval se dle nich, ačkoli soud zjišťuje, že se službě řádně nevěnoval a vůbec se nestaral o to, zda vlak již přijíždí. Tvrdí dále, že musil s jistotou předpokládati, že, když na někoho zavolá, aby na trať nejezdil, tento uposlechne, ačkoli v rozsudku nenalézá se zjištění, že by byl na někoho volal. Hledíc ku shora reprodukovanému zjištění soudu, nemůže býti nejmenší pochybnosti o zavinění obžalovaného ve smyslu §§ 335 a 337 tr. zák., jež mezi jednotlivými druhy zavinění nerozlišují, naopak prohlašují trestným každého, kdo zaviněně, byť i jen kulposně, přivodí nebezpečí pro cizí tělo nebo život. Zavinění obžalovaného spočívá v tom, že jak naznačeno již ve zrušovacím nálezu Kr I 918/20 (č. sb. 499), ačkoli věděl, že rychlík má asi v 9 hodin ráno přijeti a ač mu bylo známo, že zvonková návěstí, ohlašující jeho příjezd, často selhávají, nesoustředil veškeru pozornost, kterou mu ukládal již zdravý rozum a zvláště jeho povolání a služba, na příjezd a ve stranu, odkud rychlík měl přijeti, aby učinil opatření, zaručující spuštění závor, ať již spuštěním závor na polovici nebo jiným vhodným způsobem, nýbrž bavil se čtením u budky, odkud ani na přijíždějící vlak není viděti, a že teprve, když již bylo pozdě, totiž když vůz K-ův vjížděl na trať a rychlovlak zároveň přijížděl, snažil se spustiti závory. Pravdu má stěžovatel, že i ten, kdo na trať a těleso dráhy vstupuje nebo vjíždí, jest povinen, použití největší opatrnosti, že se má rozhlédnouti, dle situace se řídit a zejména dbáti všech varovných i výstražných znamení. Na to dlužno však odvětiť, že rozsudek ani nezjišťuje, že K-ovi byla dána nějaká varovná neb výstražná znamení, jichž by byl nedbal, ani nevyslovuje, že by nebyl vynaložil pozornosti, situaci odpovídající. Naopak skutečnost, že šraňky byly zdviženy a že strážník ve službě si ho nevšímá, opravňovaly ho k předpokladu, že trať je volná a že může beze všeho přejetí. Náhled stěžovatelův, že kdyby se byl K. v kritické chvíli zachoval jinak, než učinil, kdyby totiž vzal kočímu otěže z rukou a sám hleděl z kolejí povoz dostati a neseskakoval nevhodně

s vozu, nemusilo k neštěstí dojít, může být správný; leč okolnost, že K. pozbyl snad rozvahy a duchapřítomnosti, nemůže ničeho změnit na zavinení a odpovědnosti obžalovaného, to tím méně, když k trestnosti dle §§ 335 a 337 tr. zák. se nevyžaduje ani, by protizákonný výsledek nastal jen jednáním neb opomenutím obžalovaného, naopak stačí, že mezi výsledkem a jednáním neb opomenutím je vůbec příčinná souvislost a že obžalovaný položil byť i jen jednu z podmínek, které v tomto případě měly v zápětí neštěstí. I kdyby proto nezákonný výsledek byl vzešel snad také ze sbíhající se neobratnosti a bezradnosti postiženého K-a, nebylo by to ještě omluvným důvodem pro obžalovaného. O příčinné souvislosti mezi jednáním, pokud se týče opomenutím obžalovaného a poraněním K-ovým nemůže být i vzhledem ku zjištění rozsudku nejmenší pochybnosti; rozsudek ji též výslovně zjišťuje, i dlužno odpor stížnosti ve směru tomto odmítnouti. Aby obžalovaný byl předvídal neb tušil konkrétní poranění K-ovo, nenáleží ku znakům skutkové povahy §§ 335 a 337 tr. zák., neboť nastavši úraz a jeho tíže jsou ve smyslu těchto zákonných ustanovení pouze objektivní podmínkou trestnosti a mají význam pouze pro trestní sazbu, kdežto skutková podstata zmíněných trestných činů je založena již kulpesním jednáním neb opomenutím, ohrožujícím lidský život nebo tělesnou bezpečnost lidí, kterýžto předpoklad jest ohledně obžalovaného, jak dovedeno, dán.

Čís. 1009.

Dožádáním soudu za výslech svědka nepřerušuje se promlčení přečinu nebo přestupku.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1922, Kr I 1085/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti vznesené generální prokuraturou na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Liberci ze dne 12. července 1922 porušen byl zákon v ustanovení prvního odstavce § 531 tr. zák.; rozsudek ten se zrušuje a ukládá se krajskému soudu v Liberci, aby znova jednal o odvolání, které podaly Berta L-ová a Selma K-ová do rozsudku okresního soudu v Tanvaldě ze dne 9. května 1922.

Důvody:

Berta L-ová a Selma K-ová podaly dne 6. prosince 1921 u okresního soudu v Liberci na Giselu H-ovou obžalobu pro přestupek proti bezpečnosti cti, spáchaný výroky, které H-ová učinila dne 12. listopadu 1921 v hostinci v S. Okresní soud v Liberci požádal dne 9. prosince 1921 okresní soud v Tanvaldě o výslech svědkyně Hildy H-ové v S. Jelikož svědkyně tam vypátrána nebyla, vrátil okresní soud tanvaldský spisy okresnímu soudu v Liberci, který je pak, když mu žalobkyně k výzvě označily jako bydliště svědkyně místo V., zaslal 20. ledna 1922 za účelem výslechu svědkyně okresnímu soudu v Jablonci. Svědkyně byla slyšena 17. února 1922. Spisy byly vráceny okresnímu soudu v Liberci a soudce dne 21. února 1922 nařídil hlavní přelíčení ku dni 27. dubna 1922, uděliv kanceláři příkaz,